

РЕШЕНИЕ

№ 4840

гр. София, 03.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 17.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на
прокурора ХРИСТОЗОВА, като разгледа дело номер **7903** по описа за **2011**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния
кодекс, вр. Закона за убежището и бежанците.

Образувано е във връзка с подадена жалба от С. А. Ф. – гражданин на И., срещу
Решение № 453/24.08.2011 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при
МС, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и
хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, заедно с упълномощени двама
адвокати и поддържа жалбата. Счита, че административният орган не е обсъдил всички
факти от значение за случая, по отношение на който е приложима „практиката на СЕО
от 17.02.2009 г.”. Твърди, че се страхува да се завърне в страната на произход, защото
там е бил подложен на целенасочено преследване. Представя в заверен препис смъртен
акт от 11.05.2011 г., удостоверяващ смъртта на А. М. Абуд, когото сочи за свой баща.
Представена е писмена защита в горния смисъл.

Ответникът - председателят на Държавна агенция за бежанците не се представлява и не
е изразил становище.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура изразява аргументирано становище за
правилността на оспореното решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства,
съдържащи се в делото, счита за установено от фактическа страна следното.

Чужденецът С. А. Ф. – гражданин на И. е влязъл нелегално на територията на РБ на
26.09.2010 г., след като легално е напуснал И., преминавайки през Т.. На 07.10.2010 г. е

подал молба за предоставяне на статут. Образувано е с Решение № 2231/10.12.2010 г. на решаващ орган при ДАБ административно производство по реда на Глава VI, Раздел Ia ЗУБ, на основание чл. 67а, ал. 2, т. 1 от същия закон. По време на проведеното интервю е разказал, че през м. 06.2008 г. по неизвестни за него причини бил отвлечен от въоръжени и маскирани мъже, но след като брат му платил откуп, бил освободен. Заявил е още, че той и семейството му, живеейки при роднина в друг квартал на Б. не са имали проблеми в продължение на две години. Данните от интервюто и т. нар. „бежанска история” са обсъдени и анализирани подробно от председателя на ДАБ, който е приел, че по отношение на молителя не са налице предвидените в ЗУБ основания за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. Освен, че е преценил основателността на молбата за статут от гледна точка на установените в чл. 8, чл. 9 ЗУБ предпоставки, административният орган е съобразил също тълкуването на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО, направено с решението на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/2007 г., както и предоставената от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ справка № 1147/10.03.2011 г.

Оспореното решение е връчено на 26.08.2011 г. и подадената на 08.09.2011 г. жалба от пряко засегнатото лице е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт— чл. 9, ал. 1 ЗУБ. В конкретния случай по отношение на чужденеца не са налице конкретни данни и доказателства, които да обосноват извод за основателен страх от преследване, респ. за осъществена спрямо него принуда да напусне страната на произход

За да бъде квалифицирано едно посегателство като тежко, предвид дефиницията, дадена в чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО е необходимо наличие на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. С Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 (Meki Elgafaji и Noor Elgafaji срещу Staatssecretaris van Justitie) СЕО (голям състав) е дал тълкуване на [член 15, б. „в” от Директива 2004/83](#), във връзка с член 2, б. „д” от същата директива. Според решението на общностния съд текстът на чл. 15, б. „в” трябва да се тълкува в смисъл, че: „съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за

субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”. Видно е, че макар търсещият закрила да не е задължен да представи конкретни доказателства за това, че е бил обект на заплахи, съществуването на такива заплахи се предполага по изключение само тогава, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Дали насилието е безогледно и е достигнало високо ниво, според СЕО (сега – СЕС) се преценява от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба. В процесния случай, предвид съществуващите данни за ситуацията в И. обстановката там не може да бъде характеризирана като безогледно насилие, достигащо такава висока степен, че всяко гражданско лице е изложено на риск от тежко посегателство, само поради присъствието си на територията. Съдът намира още, че представеното копие на акт за смърт на лицето А. М. Абуд не опровергава изложените по – горе доводи. Видно е, че в съставения регистрационен лист (л. 57 от делото), по данни на жалбоподателя като негов баща е записан А. Ф. Абуд, чиито имена съвпадат с неговите – С. А. Ф.. От текста на превода на български език на Смъртен акт № 1213470/11.05.2011 г. (л. 81) обаче се установява, че е удостоверена смъртта на лице с имена А. М. Абуд. Допустимо е да се касае за едно и също лице, но жалбоподателят не е представил убедителни доказателства за това.

Ответникът е изложил мотиви, с които е обосновал отказа да уважи молбата за статут и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. Поради това, жалбата срещу Решение № 453/24.08.2011 г. на председателя на ДАБ се явява неоснователна. По отношение на жалбоподателя не са налице условията, очертани в чл. 8, чл. 9 ЗУБ, както и тези в [чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83](#), вр. чл. 2, б. „д” от същата директива. Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на С. А. Ф. – гражданин на И., срещу Решение № 453/24.08.2011 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

